

Blade nævner i Ny og Næ et og andet. Saaledes „København“. Skønt det nævnte Blad gemmer sig under Vittighedens Maske, naar det taler om Kvindernes Ligestilling med Mænd, mærker man dog, at det nærer venlige Følelser overfor Sagen, og det er naturlig, ti „unge Øjne de ser dog bedst“.

Alligevel er det lidt smaat med Forstaaelsen, hvad man kan se af en Artikel af Jens Petersen om de kvindelige Maleres Arbejdere i Bladet for i Onsdags. Den ærede Forfatter var bleven skuffet, fordi han ikke her fandt det specifik feminine, og er da straks ude med en Domfældelse over hele Kvindekønnet.

„De naar hurtigere frem end Mænd“ — siger han — „indtil et vist Punkt, vel at mærke. For saa er det, lige som der var noget, der kikkede. — De naar saa vidt paa Scenen og i Musiken, hvor det gælder om smidig Tilegnelse og kunstfærdig Gengivelse af andres Inventioner . . . og derfor brister det som oftest, naar de forsøger sig i de Kunstarter, der fordrer en selvstændig Skaberevne: Billedende Kunst og Digtekunst i Ord og Toner“ — o. s. v.

Vi tilstaar, at denne Opfattelse er korrekt, som Kvinden i Øjeblikket staar, men vi faar lysere Udsigter, hvis vi ser lidt nøjere paa Forholdene.

Som det er Mænd, der har forpagtet alle Industrigrene og sidder inde med alle store Foretagender, saaledes har Mændene hidtil ogsaa været Eneherskere i Videnskabens og Kunstens Rige. Under gamle Fordommes Modvind og i Latterlighedens Skær har saa de første modige Kvinder tilkæmpet sig Elevpladser ved Mændenes Fødder. Mænd var deres Lærere, Mænd var Mestre i Kunsten, og saaledes i Mangel paa Selvtillid fra Kvindernes egen Side og Skepticisme fra Mændenes Side maatte der arbejdes, stadig sammenlignende Kvinders Arbejde med Mænds. Men er Sikkerheden, Selvtilliden og den lige Ret og Adgang til Undervisning og Uddannelse vundet, saa tvivler vi ikke om, at Kvinderne i lige saa fuldt Maal sidder inde med selvstændig Skaberevne som Mænd; men lige saa lidt som en Videnskabsmand

kan gøre Opdagelser paa Videnskabens Omraade, før han kender Videnskabens Resultater, lige saa lidt kan Mennesker, enten de er Kvinder eller Mænd, blive Skabere af en ny Skole, før de selv har gennemgaaet en Skole. Og hvor længe har Kvinder haft Adgang til Studium og Kunstskele, uden som umyndige Sjæle, som de endnu er i retlig og politisk Henseende og i det borgerlige Liv? Skaf derfor Kvinderne lige Rettigheder med Mændene, saa kan det være, at, som Hr. J. P. siger „*Vilje har vore Damer*“, at denne stærke Vilje ogsaa vil bringe dem til i Kunsten ikke blot at reproducere, men ogsaa at skabe nye Mesterværker, skønt vi naturligvis mener, at da der er faa geniale Mænd, er det ikke rimeligt, at der findes Genier i dusinvis blandt Kvinderne.

Til Forfatterens spøgfulde Bemærkning om, at den Tid vil komme, da det findes ganske naturligt, at Mændene sidder hjemme og syr og broderer, vil vi blot sige, at den Tid vil aldrig komme, ti Maskinerne har allerede overtaget største Delen af Syningen og vil overtage alt mekanisk Arbejde, saa af den Grund behøver Mændene ikke at holde tilbage; de kan dristig aabne Arbejdsmarkedet i alle Grene for Kvinderne.

De kvindelige Væveres Fagforening.

er en af de stærkest organiserede Kvindeforeninger. Den har en energisk Bestyrelse med en Formand i Spidsen, der ikke skyr nogen personlig Opofrelse, naar det gælder Foreningens Vel. Foreningen tæller ikke faa Medlemmer, har en Understøttelseskasse og søger ved hyppige Møder at holde Medlemmerne sammen.

Naturligvis tæller Vævernes Fagforening mange unge Kvinder, og af disse var der ved Foreningens Præmiemaskerade, som afholdtes i Lørdags, foranstaltet et Optog med Sang og Dans, som skulde forestille Kampen for Normalarbejdsdag.

De unge Piger var i Skjoldmødragt, alle

ganske ens, klædt i højrodt med Guld, Skjold og Spyd; og medens de efter en kraftig Dansemusik kækt stampe med deres Fødder og slog harmfulde Slag paa deres Skjolde, krydsedes deres Klinger, indtil de sejrige hævede deres Spyd mod Fanen, hvorfra der lystes et Leve for de kvindelige Vævere.

Det gaar vel neppe saa let med Sejren for Normalarbejdsdagens Indførelse, som de unge Piger i Dansetakt fremstillede den, men under Legen og Drømme om Sejr synges der Mod og Kamplyst ind i de unges Sind for lykkeligere og bedre Kaar for de kvindelige Arbejdere, og det lød kont under Skjoldmøernes Indgangsmarsch at høre „Majsangen“:

Daglig hører vi, Maskinen brummer,
halve Døgnet hviner travle Hjul,
Lønnen dog kun byder usle Krummer
og til Husly kun et nøgent Skjul,
trætte søger vi et fattigt Leje,
trætte staar vi op med Slavens Nag;
nu skal over Lande Fanen veje
for den 8 Timers Arbejdsdag.

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening afholder Møde Mandagen den 9de Marts Kl. 8½ i Lokalet Østergade 15. Kaptajn Fischer vil tale om Kvindesagen.

Sangforeningen „Minerva“ afholder Søndag den 8. Marts Maskebal i Arbejderforeningens Festsal. Billetter faas mod Forevisning af Medlemskort til de kv. Foreninger hos Formanden, Cigarhdl. E. Stiedl, Nørrevold 64, Kj. Iøvrigt henvises til omstaande Avertissement.

Fru Johanne Meyer vil om nogen Tid gæste Østjylland. De Foreninger, der ønsker hende til at tale om Kvindesagen, bedes snarest muligt henvende sig til hende desangaaende. Adresse: Naboløs 4. Kbhavn K.

Dette Blad omdeles gennem Postvæsenet. Klager over mangelfuld Tilbringelse maa — helst skriftligt — tilstilles det Klagerens Bopæl nærmeste Postkontor.

Bopælsforandringer bedes ligeledes anmeldt til Postvæsenet.

4)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

Der blev nu en ivrig Debat om, hvad de skulde tage sig for. De skulde naturligvis være med til alt muligt. De skulde se Akrobaterne, Luftballonen og Rutschebanen, se Sælhundene, de vilde Dyr, der forevistes, overvære anden Afdeling i Koncertsalen og tilsidst maatte de hen at se den berømte Pantomime.

„De har ikke tænkt Dem, at slige Løjer kunde falde i Deres Lod at være med til“, sagde han med et faderligt Smil. „Der findes heller ikke et eneste Land i Verden, hvor de kunde finde Sted paa saa fashionabel en Maade eller nydes saa gentlementlike som i Danmark. De maa vide, at denne vor

Nationalscene til at more os saa barnligt er vor Stolthed.“

Valeria tav. Sagen var den, at hun var lidt bange. Hendes Mand plejede at more sig med at tvinge hende til det, hun netop var bange for og siden i Selskab med andre spøge med hende, fordi hun var saa let at skræmme. Hun var let at skræmme, maaské fordi hun var saa klarsynet og straks saa, hvor Faren kunde ligge. En Mængde truende Muligheder gjorde hende nervøs, medens alle andre lo og var muntre, men den virkelige Fare derimod, naar der var Alvor til Stede, styrkede hende. Den bestandige Følelse af at blive udlet og at være nødt til at underkaste sig hvad som helst der pinte hende, med et Ord, Følelse af Tvang i Glæden, tog ofte Fornøjelsen bort for hende. Og nu at vise sig feig midt i dette store, fremmede Selskab, det faldt hende svært.

Først skulde de hen at se Ballonen fyldes. De kom temmelig tæt hen til den, da Trængslen endnu ikke var saa stor, men alt som Fyldningen skete og Ballonen svulmede større og større, saa trængte og

saa Folk sig tættere og tættere omkring den. Valeria begyndte at faa en Følelse som skulde hun kvæles.

„Her bliver dog vel ikke stærk Trængsel“, sagde hun, „var det ikke bedst at se at komme ud i Tide?“

Han smilede atter til hende paa en godmodig og faderlig Maade. „Her bliver Tusender af Mennesker“, sagde han, „men ingen Trængsel. Sagde jeg Dem ikke, vi morede os som Gentlemen. Men selv om vi var i et andet Land, Fru Brügger, hvor vi kunde risikere noget i en Folkeforsamling, saa — ser De da ikke, at jeg er Hovedet højere end alt Folket.“

Hun saa' op og mødte hans milde, men lidt skelmske Blik, og hun undredes over, at et saa djerft og kraftigt tegnet Ansigt kunde have et saadant Udtryk af Hjertensgodhed.

„Sammenlign kun, saa skal De faa at se“, sagde han leende.

Men det behøvede hun ikke. Hun mindedes, at hun havde gjort en Sammenligning en Gang før og undret over, at han kunde være saa høj uden at forekomme